

Határozatok Tára

A BÍRÓSÁG ÍTÉLETE (ötödik tanács)

2017. október 12.*

„Előzetes döntéshozatal – Vámunió – Közösségi Vámkódex – 29. cikk – Gépjárművek behozatala – A vámérték megállapítása – 78. cikk – A vámáru-nyilatkozat felülvizsgálata – A 236. cikk (2) bekezdése – A behozatali vámok visszatérítése – Hároméves határidő – 2454/93/EGK rendelet – A 145. cikk (2) és (3) bekezdése – A meghibásodás kockázata – Tizenkét hónapos határidő – Érvényesség”

A C-661/15. sz. ügyben,

az EUMSZ 267. cikk alapján benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem tárgyában, amelyet a Hoge Raad der Nederlanden (legfelsőbb bíróság, Hollandia) a Bírósághoz 2015. december 11-én érkezett, 2015. december 4-i határozatával terjesztett elő

az **X BV**

és

a **Staatssecretaris van Financiën** között folyamatban lévő eljárásban,

A BÍRÓSÁG (ötödik tanács),

tagjai: J. L. da Cruz Vilaça tanácselnök, E. Levits, A. Borg Barthet (előadó), M. Berger és F. Biltgen bírák,

főtanácsnok: H. Saugmandsgaard Øe,

hivatalvezető: M. Ferreira főtanácsos,

tekintettel az írásbeli szakaszra és a 2016. november 30-i tárgyalásra,

figyelembe véve a következők által előterjesztett észrevételeket:

- az X BV képviselőjében L. E. C. Kanters, E. H. Mennes és L. G. C. A. Pfennings,
- a holland kormány képviselőjében M. Bulterman és B. Koopman, meghatalmazotti minőségben,
- az Európai Bizottság képviselőjében L. Grønfeldt, M. Wasmeier és F. Wilman, meghatalmazotti minőségben,

a főtanácsnok indítványának a 2017. március 30-i tárgyaláson történt meghallgatását követően,

meghozta a következő

* Az eljárás nyelve: holland.

Ítéletet

- 1 Az előzetes döntéshozatal iránti kérelem egyrészt a Közösségi Vámkódex létrehozásáról szóló, 1992. október 12-i 2913/92/EGK tanácsi rendelet (HL 1992. L 302., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 2. fejezet, 4. kötet, 307. o.; a továbbiakban: Vámkódex) 29. cikke (1) és (3) bekezdésének és 78. cikkének, valamint a 2002. március 11-i 444/2002/EK bizottsági rendelettel (HL 2002. L 68., 11. o.; magyar nyelvű különkiadás 2. fejezet, 12. kötet, 209. o.) módosított, a 2913/92 rendelet végrehajtására vonatkozó rendelkezések megállapításáról szóló, 1993. július 2-i 2454/93/EGK bizottsági rendelet (HL 1993. L 253., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 2. fejezet, 6. kötet, 3. o.; helyesbítés: magyar nyelvű különkiadás 2. fejezet, 16. kötet, 133. o.; a továbbiakban: végrehajtási rendelet) 145. cikke (2) bekezdésének az értelmezésére, másrészt pedig a végrehajtási rendelet 145. cikke (3) bekezdésének az érvényességére vonatkozik.
- 2 E kérelmet az X BV és a Staatssecretaris van Financiën (pénzügyi államtitkár, Hollandia) között annak tárgyában folyamatban lévő jogvitában terjesztették elő, hogy ez utóbbi elutasította az X BV-nek a gépjárművek utáni vámok visszatérítésére vonatkozó kérelmeit.

Jogi háttér

- 3 A Vámkódex 29. cikkének (1) és (3) bekezdése a következőket írja elő:

„(1) Az importált áru vámértéke az ügyleti érték, vagyis a Közösség vámterületére irányuló kivitel céljából történő eladáskor az áruért ténylegesen kifizetett vagy kifizetendő, szükség esetén a 32. és 33. cikknek megfelelően kiigazított ár, feltéve hogy:

- a) a vevő számára az áru feletti rendelkezésre vagy az általa történő felhasználásra vonatkozóan nincs egyéb korlátozás, mint:
  - amelyet a Közösség jogszabályai vagy hatóságai írnak elő vagy követelnek meg,
  - amelyek behatárolják azt a földrajzi területet, amelyen belül az áruk viszonteladásra kerülhetnek,vagy
  - amelyek az áru értékét jelentősen nem befolyásolják;
- b) az eladás vagy az ár nem függ olyan feltételektől vagy ellenszolgáltatásoktól, amelyeknek az értéke nem határozható meg az értékelendő árut illetően;
- c) az áruknak a vevő általi későbbi viszonteladásából, átengedéséből, vagy használatából származó haszon – sem közvetlenül, sem közvetve – nem kerül vissza az eladóhoz, kivéve ha a 32. cikkel összhangban a megfelelő kiigazítás elvégezhető;

és

- d) a vevő és az eladó nincs kapcsolatban egymással, vagy ha a vevő és az eladó kapcsolatban áll egymással, az ügyleti érték a (2) bekezdés értelmében vámcélokra elfogadható.

[...]

3.

- a) A ténylegesen kifizetett vagy kifizetendő ár az importált áruért az eladónak vagy az eladó javára a vevő részéről teljesített vagy teljesítendő teljes kifizetés, és magában foglal a vevő részéről az eladónak vagy a vevő részéről valamely harmadik félnek az eladó kötelezettségének teljesítésére az importált áru eladásának feltételeként teljesített vagy teljesítendő minden kifizetést. A kifizetés nem szükségszerűen pénzáttalás formájában történik. Kifizetés hitellel vagy átruházható értékpapírral, közvetve vagy közvetlenül is lehetséges.
- b) Azok a 32. cikkben említett kiigazításokhoz alapul szolgáló tevékenységektől eltérő tevékenységek, a marketing tevékenységet is ideértve, amelyeket a vevő a saját számlájára hajt végre, nem tekinthetők az eladó részére történő közvetett kifizetésnek, jóllehet az eladó javára szolgálnak, vagy a végrehajtásuk az eladóval történő megállapodás alapján történt, és költséget nem lehet hozzáadni a ténylegesen kifizetett vagy kifizetendő árhoz az importált áru vámértékének meghatározásakor.”

4 Ugyanezen kódex 78. cikke értelmében:

„(1) A vámhatóság saját kezdeményezésére [helyesen: hivatalból] vagy a nyilatkozattevő kérelmére, az áru kiadása után módosíthatja a vámáru-nyilatkozatot.

(2) A vámhatóság az áru kiadása után, és azért, hogy meggyőződjön a vámáru-nyilatkozatban szereplő adatok pontosságáról, megvizsgálhatja az érintett áruval kapcsolatos import vagy export műveletekre, vagy az ezt követő, ezen árukat érintő kereskedelmi ügyletekre vonatkozó adatokat és kereskedelmi okmányokat. Az ilyen vizsgálat a nyilatkozattevő, az említett műveletekben üzletársi minőségben közvetlenül vagy közvetve részt vevő valamilyen más személy, vagy az említett okmányt és adatokat üzleti célból birtokában tartó valamilyen más személy telephelyén végezhető el. A vámhatóság, amennyiben erre még lehetőség van, meg is vizsgálhatja az árut.

(3) Ha a vámáru-nyilatkozat felülvizsgálata vagy utólagos ellenőrzése azt jelzi, hogy az érintett vámeljárást szabályozó rendelkezéseket helytelen vagy hiányos adatok alapján alkalmazták, a vámhatóság, a megállapított rendelkezésnek megfelelően és a rendelkezésére álló új információk figyelembevételével meghoz minden szükséges intézkedést a helyzet rendezésére.”

5 A Vámkódex 236. cikke a következőképpen szól:

„(1) A behozatali vagy kiviteli vámokat vissza kell fizetni, amennyiben megállapításra kerül, hogy megfizetésükkor e vámösszegek nem jogszabály szerintiék voltak, vagy az összeget a 220. cikk (2) bekezdése ellenére vették könyvelésbe.

A behozatali vagy kiviteli vámokat el kell engedni, amennyiben megállapításra kerül, hogy könyvelésbe vételükkor e vámösszegek nem jogszabály szerintiék voltak, vagy az összeget a 220. cikk (2) bekezdése ellenére vették könyvelésbe.

Visszafizetés vagy elengedés nem nyújtható, ha valamely, nem jogszabály szerint kifizetendő összegnek a kifizetése vagy könyvelésbe vétele az érintett személy szándékos cselekedetének eredménye.

(2) A behozatali vagy kiviteli vámokat a megfelelő vámhivatalnál a szóban forgó vámösszegnek az adóssal való közlésétől számított 3 éven belül benyújtott kérelemre fizetik vissza vagy engedik el.

Ezt a határidőt meg kell hosszabbítani, ha az érintett személy igazolja, hogy előre nem látható körülmény vagy *vis maior* miatt akadályoztatva volt a kérelem említett határidőn belüli benyújtásában.

Ha e határidőn belül a vámhatóság maga fedezi fel, hogy az (1) bekezdés első és második albekezdésében foglalt helyzet áll fenn, saját kezdeményezésére [helyesen: hivatalból] hajtja végre a visszafizetést vagy elengedést.”

- 6 Az említett kódex 238. cikkének (1) és (4) bekezdése a következőket írja elő:

„(1) A behozatali vámokat vissza kell fizetni vagy el kell engedni, amennyiben megállapításra kerül, hogy e könyvelésbe vett vámösszeg a szóban forgó vám eljárás alá vont olyan árura vonatkozik, amelyet az importőr visszautasított, mivel [...] az hibás volt, vagy nem felelt meg azon szerződés feltételeinek, amelyen a behozatala alapult.

[...]

(4) Az (1) bekezdésben foglalt okok miatt a behozatali vámokat visszafizetik vagy elengedik az illetékes vámhivatalhoz attól a naptól számított tizenkét hónapon belül benyújtott kérelem alapján, amikor ezeknek a vámoknak az összegét közölték az adóssal.

[...]”

- 7 A végrehajtási rendelet 145. cikke előírja:

„[...]”

(2) Az áru szabad forgalomba bocsátása után az eladó a vevő javára az áru ténylegesen kifizetett vagy kifizetendő árának kiigazítását – a Vámkódex 29. cikkével összhangban – mérlegelheti a vámérték meghatározása céljából, ha a vámhatóságok számára kielégítően bizonyítható, hogy:

- a) az áru a Vámkódex 67. cikke szerint említett időpontban hibás volt;
- b) az eladó a termékek szabad forgalomba bocsátása előtt kötött adásvételi szerződésben meghatározott garanciális kötelezettség teljesítése során ilyen kiigazítást tett;
- c) a vonatkozó adásvételi szerződésben még nem vették figyelembe a termékek hibás természetét.

(3) Az áru ténylegesen kifizetett vagy kifizetendő, a (2) bekezdésnek megfelelően módosított árát kizárólag abban az esetben lehet figyelembe venni, ha az adott módosítást az áru szabad forgalomba bocsátásáról szóló nyilatkozat elfogadásának napjától számított 12 hónapon belül tették meg.”

Az alapeljárás és az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések

- 8 X gépjárműveket vásárolt egy Japánban székhellyel rendelkező gyártótól, és azokat az Európai Unió területén szabad forgalomba bocsátotta. X a gépjárműveket kereskedőknek adta el, akik azokat végső felhasználóknak értékesítették tovább.
- 9 2007 augusztusában X bejelentette az A típusú személygépkocsik (a továbbiakban: A típusú járművek) és a D típusú személygépkocsik (a továbbiakban: D típusú járművek) szabad forgalomba bocsátását. 2008 márciusában X bejelentette a C típusú személygépkocsik (a továbbiakban: C típusú járművek) szabad forgalomba bocsátását. A járművek e három típusának vámértékét a Vámkódex 29. cikkével összhangban az X által a gyártónak fizetett vételár alapján határozták meg. X megfizette az erre tekintettel az Inspecteur van de Belastingdienst/Douane (adó-/vámellenőr, Hollandia, a továbbiakban: ellenőr) által kivetett vámokat.
- 10 A gyártó az A típusú járművek szabad forgalomba bocsátását követően kérte X-et, hogy minden ilyen típusú jármű tulajdonosát kérje fel egy kereskedővel történő időpont-egyeztetésre a tengelykapcsoló ingyenes cseréje céljából. E csere költségeit X megtérítette a kereskedőnek. Ezt követően a gyártó az

X-szel kötött adásvételi szerződésben foglalt garanciális kötelezettségnek megfelelően e költségeket megtérítette X-nek. E megtérítés az A típusú járművek szabad forgalomba bocsátásáról szóló nyilatkozat elfogadásának napjától számított 12 hónapon belül történt meg.

- 11 A D típusú járművek és a C típusú járművek forgalomba helyezését követően az előbbiek ajtajának csuklópántja, illetve az utóbbiak tömítógumija hibásodott meg. Az érintett kereskedők 2010. év folyamán kijavították e hibákat az általuk vállalt garancia keretében. X ismét megtérítette e javítások költségeit a kereskedőknek az azokkal kötött adásvételi szerződésben foglalt garanciális kötelezettségnek megfelelően. A gyártó ezt követően megtérítette e költségeket X-nek a vele kötött adásvételi szerződésben vállalt garanciális kötelezettség keretében.
- 12 A 2010. május 10-i levélben X a Vámkódex 236. cikke alapján kérte az A, C és D típusú járművek után megfizetett vámok részleges visszatérítését. E kérelmet azzal indokolta, hogy minden egyes érintett jármű vámértéke utóbb az eredeti vámértéknél alacsonyabbnak bizonyult. Az eredeti és a tényleges vámérték közötti különbözetet X szerint az az összeg képezi, amelyet számára a gyártó valamennyi jármű tekintetében megtérített.
- 13 Az ellenőr úgy vélte, hogy a végrehajtási rendelet 145. cikkének (2) bekezdése értelmében ez a kérelem az érintett járművekért ténylegesen kifizetett árak a gyártó által X javára végzett módosítására vonatkozik. Azt azonban azzal az indokkal utasította el az A típusú járművek esetében, hogy azok az említett rendelkezés értelmében nem voltak „hibásak”. A C és D típusú járművek esetében az ellenőr szintén elutasította a vámok visszatérítésére vonatkozó kérelmet, azzal az indokkal, hogy lejárt a behozatali nyilatkozat elfogadásának napjától számított azon – a végrehajtási rendelet 145. cikkének (3) bekezdése előírt – tizenkét hónapos határidő, amelyen belül az eladónak a vevő számára a kifizetést teljesítenie kell.
- 14 Az első fokon eljáró Rechtbank Noord-Holland (észak-hollandiai tartományi bíróság, Hollandia) elutasította az ellenőr által elfogadott elutasító határozatokkal szemben X által indított keresetet. Többek között kimondta, hogy X nem bizonyította, hogy a behozatali nyilatkozat elfogadásának napján az A típusú járművek a végrehajtási rendelet 145. cikkének (2) bekezdése értelmében véve „hibásak” voltak, mivel e bíróság szerint e rendelkezés alkalmazásához nem elegendő a „hiba veszélyének vagy lehetőségének” a megállapítása.
- 15 A fellebbezés alapján eljáró kérdést előterjesztő bíróságban először is kérdés merül fel a végrehajtási rendelet 145. cikke (2) bekezdésének az A típusú járművek vonatkozásában fennálló pontos hatályával kapcsolatban. E tekintetben megjegyzi, hogy az e járművek tengelykapcsolójának a cseréjével járó költségek gyártó általi megtérítése a vételár ezek behozatalát követő csökkentésének felel meg, és hogy e csökkentés azon megállapításból következik, hogy az említett járművek gyártási hibával rendelkeztek, és így fennállt annak a kockázata, hogy a tengelykapcsoló a használat során meghibásodik. Ilyen körülmények között azt a gyártó elővigyázatosságából valamennyi érintett jármű esetében kicserélte.
- 16 A kérdést előterjesztő bíróság az ellenőr véleményével egyetértésben és a vámértékre vonatkozó magyarázó szövegek gyűjteményére utalva rámutat arra, hogy a végrehajtási rendelet 145. cikkének (2) bekezdése irányulhat kizárólag azokra az esetekre, amelyekben utólag megállapításra kerül, hogy a szabad forgalomba bocsátásáról szóló nyilatkozat elfogadásának időpontjában az áru ténylegesen hibás volt. E bíróság azonban azon az állásponton is van, hogy e rendelkezést szélesebb értelemben is lehet értelmezni, és az irányulhat arra az esetre, amelyben megállapításra kerül, hogy az említett nyilatkozat elfogadásának időpontjában fennállt a gyártáshoz kapcsolódó azon kockázat, hogy valamely behozott áru ténylegesen meghibásodik.
- 17 Ha a Bíróság kimondja, hogy a végrehajtási rendelet 145. cikkének (2) bekezdése nem alkalmazandó a jelen ügyben, akkor a kérdést előterjesztő bíróság arra kérdez rá, hogy a 2009. március 19-i Mitsui & Co. Deutschland ítélet (C-256/07, EU:C:2009:167) fényében a Vámkódex 78. cikkével összefüggésben értelmezett 29. cikkének (1) és (3) bekezdése alapján nem kell-e az eredetileg

egyetértésben megállapított árnak a gyártó által X számára nyújtott engedményét az A típusú járművek vámértéke csökkenésének tekintetni. Ugyanis, ha valamely áru behozatalát követően megállapításra kerül, hogy e behozatal időpontjában fennáll annak a kockázata, hogy a szóban forgó áru a garanciális időszak lejártát megelőzően meghibásodik, és így használhatatlanná válik, ez hátrányosan befolyásolja annak gazdasági értékét, következésképpen pedig vámértékét.

- 18 Másodszor a C és D típusú járművekkel kapcsolatban a kérdést előterjesztő bíróság a végrehajtási rendelet 145. cikkének (3) bekezdésében megállapított tizenkét hónapos határidő érvényességére kérdez rá.
- 19 A jelen ügyben megjegyzi, hogy a gyártó a szerződésben meghatározott garanciális kötelezettségnek megfelelően megtérítette X részére mindkét típusú jármű hibás alkatrészei javításának költségeit, amit a szóban forgó járművekért fizetett ár módosításának kell tekinteni. Azonban e módosítást a vámérték megállapítása céljából nem lehet figyelembe venni, mivel az nem az említett 145. cikk (3) bekezdésében meghatározott tizenkét hónapos határidőn belül történt.
- 20 E bíróság hangsúlyozza, hogy a végrehajtási rendelet preambulumbekzdéseiből nem derülnek ki egyértelműen az e határidő megállapításához vezető okok. E tekintetben a 2009. március 19-i Mitsui & Co. Deutschland ítéletre (C-256/07, EU:C:2009:167) hivatkozik, amelyben a Bíróság kimondta, hogy a Vámkódex 29. cikkének (1) és (3) bekezdése képezi az alapját a vámok visszatérítésének vagy elengedésének. A kérdést előterjesztő bíróság ezért azt kívánja megtudni, hogy a végrehajtási rendelet 145. cikkének (3) bekezdésében meghatározott tizenkét hónapos határidő összeegyeztethető-e a Vámkódex 78. cikkével összefüggésben értelmezett 29. cikkével, mivel e rendelkezések nem írnak elő határidőt az ármódosítást követő vámérték-kiigazításra, és ugyanezen kódex 236. cikkével, mivel az hároméves határidőt ír elő a vámok visszatérítésére vonatkozó kérelmek benyújtására.
- 21 E körülmények között a Hoge Raad der Nederlanden (legfelsőbb bíróság, Hollandia) úgy határozott, hogy az eljárást felfüggeszti, és előzetes döntéshozatal céljából a következő kérdéseket terjeszti a Bíróság elé:
- „1. a) Úgy kell-e értelmezni a végrehajtási rendelet 145. cikkének (2) bekezdését a Vámkódex 29. cikkének (1) és (3) bekezdésével összefüggésben, hogy az abban foglalt szabályozás hatálya arra az esetre is kiterjed, amelyben megállapítást nyer, hogy a valamely konkrét árura vonatkozó vámáru-nyilatkozat elfogadásának időpontjában a gyártással összefüggésben annak veszélye állt fenn, hogy az áru valamelyik része meghibásodik használat közben, és az eladó erre tekintettel a vevővel szemben fennálló, szerződésben meghatározott garanciális kötelezettségét teljesítve árengedményt ad a vevőnek azon költségek megtérítésének formájában, amelyek azért merültek fel a vevőnél, mert az árut az említett veszélyt kizáró módon kijavították?
- b) Amennyiben a végrehajtási rendelet 145. cikkének (2) bekezdésében foglalt szabályozás nem vonatkozik az a) pontban említett esetre, úgy minden további nélkül elegendő-e a Vámkódex 78. cikkével együttesen értelmezett 29. cikkének (1) és (3) bekezdése szerinti rendelkezések a megjelölt vámértéknek az a) pontban említett árengedmény biztosítását követő csökkentéséhez?
- 2) Ellentétes-e a Vámkódex 29. cikkével összefüggésben értelmezett 78. és 236. cikk[e] szerinti rendelkezésekkel a végrehajtási rendelet 145. cikkének (3) bekezdésében a vámérték ott említett módosítása tekintetében rögzített azon feltétel, hogy az áru ténylegesen kifizetett vagy kifizetendő árának módosítását az áru szabad forgalomba bocsátásáról szóló nyilatkozat elfogadásának napjától számított 12 hónapon belül kell megtenni?”

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdésekről

Az első kérdésről

- 22 Az első kérdésnek a) pontjával a kérdést előterjesztő bíróság lényegében azt kívánja megtudni, hogy úgy kell-e értelmezni a végrehajtási rendelet 145. cikkének (2) bekezdését a Vámkódex 29. cikkének (1) és (3) bekezdésével összefüggésben, hogy az vonatkozik olyan helyzetre, mint amelyről az alapügyben szó van, amelyben megállapításra kerül, hogy az áru szabad forgalomba bocsátásáról szóló nyilatkozat elfogadásának időpontjában fennáll a használat közbeni meghibásodás gyártással összefüggő kockázata, és az eladó erre tekintettel a vevővel szemben fennálló, szerződésben meghatározott garanciális kötelezettségét teljesítve árengedményt ad azon költségek megtérítésének formájában, amelyek a vevőnél az árunak az említett kockázat kizárása céljából történő kijavítása miatt merültek fel.
- 23 A kérdést előterjesztő bíróság különösen azon „hibás” jelleg terjedelmére kérdez rá, amellyel a végrehajtási rendelet 145. cikkének (2) bekezdése értelmében a behozott árukra rendelkezniük kell ahhoz, hogy az ezekért ténylegesen fizetett árak az eladó által a vevő javára történő módosítását figyelembe lehessen venni a vámérték Vámkódex 29. cikke alapján történő meghatározása érdekében.
- 24 Mindenekelőtt pontosítani kell, hogy nem vitatott, hogy az A típusú járműveknél gyártásukból eredően fennáll annak a kockázata, hogy a tengelykapcsolójuk meghibásodik.
- 25 Meg kell jegyezni, hogy a végrehajtási rendelet nem határozza meg a „hibás áru” fogalmát, és hogy ez utóbbi nem tartalmaz semmilyen hivatkozást a tagállamok jogára e fogalom jelentésének és hatályának meghatározása érdekében.
- 26 Ilyen körülmények között a Bíróság állandó ítélkezési gyakorlatának megfelelően az uniós jog egységes alkalmazásának biztosítása és az egyenlőség elvének a tiszteletben tartása céljából az említett jelentést az egész Unióban önállóan és egységesen kell értelmezni (lásd ebben az értelemben: 2013. december 12-i Christodoulou és társai ítélet, C-116/12, EU:C:2013:825, 34. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat; 2014. szeptember 3-i Deckmyn és Vrijheidsfonds ítélet, C-201/13, EU:C:2014:2132, 14. pont).
- 27 Ezért a „hibás áru” fogalmának jelentését és terjedelmét a Bíróság állandó ítélkezési gyakorlata szerint annak az általános nyelvhasználatban elfogadott szokásos jelentése alapján kell meghatározni, figyelembe véve azon szöveggörnyezetet, amelyben e kifejezést használják, és azon szabályozás célkitűzéseit, amelynek e kifejezés részét képezi (2008. december 22-i Wallentin-Hermann ítélet, C-549/07, EU:C:2008:771, 17. pont; 2012. november 22-i Probst ítélet, C-119/12, EU:C:2012:748, 20. pont).
- 28 A „hibás áru” fogalma az általános nyelvhasználatban elfogadott szokásos jelentése szerint – amint arra az Európai Bizottság rámutatott – magában foglal minden olyan árut, amely nem rendelkezik azokkal a tulajdonságokkal, amely az áru természetét és valamennyi releváns körülményt figyelembe véve jogosan elvárható. Így a „hibás” kifejezés olyan árura vonatkozik, amely nem rendelkezik a megkövetelt tulajdonságokkal, vagy nem tökéletes.
- 29 E fogalom meghatározás megfelel egyébiránt a hibás termék azon fogalom meghatározásának, amely a hibás termékekért való felelősségre vonatkozó tagállami törvényi, rendeleti és közigazgatási rendelkezések közelítéséről szóló, 1985. július 25-i 85/374/EGK tanácsi irányelv (HL 1985. L 210., 29. o.; magyar nyelvű különkiadás: 15. fejezet, 1. kötet, 257. o.) 6. cikkének (1) bekezdésében szerepel. E rendelkezés értelmében a termék hibás, ha nem nyújtja az általában elvárható biztonságot, tekintettel az összes körülményre és különösen a termék kiszerezésére, a termék észszerűen elvárható használatára és a termék forgalomba hozatalának időpontjára.

- 30 Az alapügy körülményei között – tekintettel a behozott áruk, vagyis a járművek és az érintett alkatrész, vagyis a tengelykapcsoló természetére – jogos és észszerű a magasabb biztonsági szint megkövetelése, tekintettel arra, hogy azok használata a gépjárművezetők, utasok és harmadik személyek testi épségére és életére nézve jelentős kockázattal jár, amint azt a főtanácsnok az indítványának 32. pontjában megállapította. E biztonsági követelmény nem teljesül, ha a gyártással összefüggésben fennáll a tengelykapcsoló meghibásodásának kockázata, így az említett áruk nem rendelkeznek a jogosan elvárható tulajdonságokkal, így azokat ennél fogva hibásnak kell tekinteni.
- 31 Ilyen körülmények között az olyan áruk gyártásával, mint a járművek, összefüggő meghibásodás kockázata azzal jár, hogy ezen áruk gyártásuktól kezdve, tehát *a fortiori* az Unió területére történő behozataluk időpontjában a végrehajtási rendelet 145. cikkének (2) bekezdése értelmében véve „hibásak”.
- 32 A végrehajtási rendelet 145. cikkének (2) bekezdése értelmében vett „hibás” jelleg ezen értelmezését megerősítik a célkitűzések, valamint az a szöveggörnyezet, amelybe e rendelkezés illeszkedik.
- 33 Ugyanis a kitűzött célt illetően az állandó ítélkezési gyakorlatból következik, hogy a vámérték megállapítására vonatkozó uniós szabályozás méltányos, egységes és semleges rendszer létrehozására irányul, amely kizárja az önkényes és fiktív vámértékek alkalmazását (2013. december 12-i Christodoulou és társai ítélet, C-116/12, EU:C:2013:825, 36. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 34 Ami azt a szöveggörnyezetet illeti, amelybe a végrehajtási rendelet 145. cikkének (2) bekezdése illeszkedik, emlékeztetni kell arra, hogy e rendelkezés a Vámkódex 29. cikkben megállapított általános szabályt pontosítja (2009. március 19-i Mitsui & Co. Deutschland ítélet, C-256/07, EU:C:2009:167, 27. pont).
- 35 E 29. cikk alapján az importált áru vámértéke az ügyleti értékéből, vagyis az Unió vámterületére irányuló kivitel céljából történő eladáskor az áruért ténylegesen kifizetett vagy kifizetendő árból tevődik össze, figyelemmel azonban az ugyanezen kódex 32. és 33. cikkének megfelelően elvégzendő kiigazításokra.
- 36 E tekintetben a Bíróság pontosította, hogy noha a vámérték alapját főszabály szerint az árukért ténylegesen kifizetett vagy kifizetendő ár képezi, ez az ár olyan adat, amelyet adott esetben ki kell igazítani, ha az az önkényes vagy fiktív vámérték megállapításának elkerülése érdekében szükséges (2013. december 12-i Christodoulou és társai ítélet, C-116/12, EU:C:2013:825, 39. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 37 Ugyanis a vámértéknek tükröznie kell a behozott áru valós gazdasági értékét, és tartalmaznia kell ezen áru minden gazdasági értékkel rendelkező elemét (2010. július 15-i Gaston Schul ítélet, C-354/09, EU:C:2010:439, 29. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 38 Márpedig a gyártással összefüggésben fennálló azon veszély, hogy az áru használat közben meghibásodik, önmagában, e kockázat bekövetkezésétől függetlenül csökkenti ezen áru gazdasági értékét, amint azt a főtanácsnok az indítványának 34. pontjában megállapította.
- 39 A vámértékre vonatkozó magyarázó szövegek gyűjteményének 2. sz. magyarázata, amelyre a kérdést előterjesztő bíróság utal, nem kérdőjelezheti meg a jelen ítélet 31. pontjában szereplő következtetést, mivel azon túl, hogy a magyarázat jogilag nem kötelező jellegű, olyan helyzetre vonatkozik, amely eltér az alapügyben szóban forgó helyzettől, amelyben fennáll a gyártással összefüggő azon kockázat, hogy használat során valamennyi jármű ténylegesen meghibásodik, ami valamennyi érintett jármű esetén szükségessé teszi a tengelykapcsoló cseréjét.

- 40 A fenti megfontolásokra tekintettel az első kérdés a) pontjára azt a választ kell adni, hogy úgy kell értelmezni a végrehajtási rendelet 145. cikkének (2) bekezdését a Vámkódex 29. cikkének (1) és (3) bekezdésével összefüggésben, hogy az vonatkozik olyan helyzetre, mint amelyről az alapügyben szó van, amelyben megállapításra kerül, hogy az áru szabad forgalomba bocsátásáról szóló nyilatkozat elfogadásának időpontjában fennáll a használat közbeni meghibásodás gyártással összefüggő kockázata, és az eladó erre tekintettel a vevővel szemben fennálló, szerződésben meghatározott garanciális kötelezettségét teljesítve árengedményt ad azon költségek megtérítésének formájában, amelyek a vevőnél az árunak az említett kockázat kizárása céljából történő kijavítása miatt merültek fel.
- 41 Ebből következik, hogy nem kell megválaszolni az első kérdésnek a kérdést előterjesztő bíróság által másodlagosan feltett b) pontját.

A második kérdésről

- 42 Második kérdésével a kérdést előterjesztő bíróság lényegében azt kívánja megtudni, hogy a Vámkódex 78. és 236. cikkével összefüggésben értelmezett 29. cikkére tekintettel érvénytelen-e a végrehajtási rendelet 145. cikkének (3) bekezdése annyiban, amennyiben az az áru szabad forgalomba bocsátásáról szóló nyilatkozat elfogadásától számított tizenkét hónapos határidőt ír elő arra, hogy a ténylegesen kifizetett vagy kifizetendő árat módosítsák.
- 43 A kérdést előterjesztő bíróságnak kétsége van afelől, hogy a végrehajtási rendelet 145. cikkének (3) bekezdése összeegyeztethető a Vámkódexszel, mivel ha a behozott áru vámértékének a kiigazítása az árnak az e rendelet 145. cikkének (2) bekezdése alapján történő módosításából következik, az azzal jár, hogy lecsökken a Vámkódex 236. cikkének (2) bekezdésében előírt azon hároméves határidő, amelyben a vámok visszatérítésére vonatkozó kérelmeket be lehet nyújtani.
- 44 Meg kell jegyezni, hogy a végrehajtási rendeletet a 2000. november 16-i 2700/2000/EK európai parlamenti és tanácsi rendelettel (HL 2000. L 311., 17. o.; magyar nyelvű különkiadás: 2. fejezet, 10. kötet, 239. o.) módosított Vámkódex 247. cikke alapján fogadták el, amely átvesz egy, az e kódex 249. cikkével lényegében egyenértékű rendelkezést. Az említett 247. cikk elegendő felhatalmazási alapot ad a Bizottságnak ahhoz, hogy elfogadja az említett kódex végrehajtási rendelkezéseit (lásd ebben az értelemben: 1999. november 11-i Söhl & Söhlke ítélet, C-48/98, EU:C:1999:548, 35. pont; 2007. március 8-i Thomson és Vestel France ítélet, C-447/05 és C-448/05, EU:C:2007:151, 23. pont).
- 45 A Bíróság ítélkezési gyakorlatából következik, hogy a Bizottság jogosult az alapszabályozás végrehajtásához szükséges vagy hasznos végrehajtási intézkedések elfogadására, feltéve hogy azok nem ellentétesek azzal vagy az Európai Unió Tanácsa által elfogadott végrehajtási szabályozással (lásd többek között: 1999. november 11-i Söhl & Söhlke ítélet, C-48/98, EU:C:1999:548, 36. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat). E tekintetben a Bizottság bizonyos mérlegelési mozgástérrel rendelkezik (lásd ebben az értelemben: 2007. március 8-i Thomson és Vestel France ítélet, C-447/05 és C-448/05, EU:C:2007:151, 25. pont; 2007. december 13-i Asda Stores ítélet, C-372/06, EU:C:2007:787, 45. pont).
- 46 A jelen ügyben a végrehajtási rendelet 145. cikkének (3) bekezdésében előírt tizenkét hónapos határidő szükséges és hasznos jellegét illetően meg kell jegyezni, hogy a Bizottság által e tekintetben előadott érvek azonban nem helytállóak.
- 47 Ugyanis először is a Bizottság úgy véli, hogy az említett határidő hasznos, sőt szükséges a Vámkódex 29. cikkének a végrehajtásához, mivel az a végrehajtási rendelet 145. cikke (2) bekezdése alkalmazásának keretén belül lehetővé teszi a hiba vagy csalás kockázatának elkerülését annak meghatározásának nehézségére tekintettel, hogy a hiba mely időpontban kerül megállapításra.

- 48 Márpedig e tekintetben meg kell jegyezni, hogy az említett rendelkezésben megállapított anyagi feltételek közül az első megköveteli, hogy a vámhatóság számára kielégítő módon bizonyítsák, hogy az áruk a szabad forgalomba bocsátásukra vonatkozó nyilatkozat elfogadásának időpontjában hibásak voltak.
- 49 E körülmények között – amint a főtanácsnok az indítványának 45. pontjában megállapította – e cél eléréséhez nem tűnik sem hasznosnak, sem szükségesnek a vámérték kiigazítását olyan további követelménytől függővé tenni, amely szerint az ármódosításnak a szabad forgalomba bocsátásra vonatkozó nyilatkozat elfogadásának időpontjától számított tizenkét hónapon belül kell megtörténnie.
- 50 Másodszor a Bizottság a jogbiztonság garantálásának szükségességére és a végrehajtási rendelet 145. cikke (2) bekezdésének az egységes alkalmazására hivatkozik.
- 51 E tekintetben meg kell jegyezni, hogy a Vámkódex 236. cikkének (2) bekezdése értelmében a behozatali vámokat a megfelelő vámhivatalnál a szóban forgó vámösszegnek az adóssal való közlésétől számított három éven belül benyújtott kérelemre fizetik vissza vagy engedik el. Más szóval, ha az adós jogosult a behozott áruk vámértékének a végrehajtási rendelet 145. cikkének (2) bekezdése alapján történő kiigazítását követő visszatérítésre, a vámokat csak annyiban térítik vissza, amennyiben a kérelmet a Vámkódex 236. cikkének (2) bekezdésben előírt hároméves határidőn belül nyújtják be, mégpedig ugyanazon az alapon, mint minden más, az említett 236. cikk alapján benyújtott kérelem esetében.
- 52 Következésképpen nehéz megérteni, hogy e határidő miért ne biztosítana az árunak a végrehajtási rendelet 145. cikkének (2) bekezdése értelmében vett hibás jellegére alapított visszatérítési kérelem esetében – a más indokra alapított és a Vámkódex 236. cikke alapján benyújtott visszatérítési kérelmekhez hasonlóan – megfelelő szintű jogbiztonságot és egységességet a tagállami vámhatóságok számára.
- 53 Harmadszor az arra alapított érv sem helytálló, hogy a végrehajtási rendelet 145. cikkének (3) bekezdésében meghatározott határidőt a Vámkódex 238. cikkének (4) bekezdésében előírt ugyanolyan hosszúságú határidőhöz igazították.
- 54 Ugyanis a Vámkódex 238. cikkének (4) bekezdése a végrehajtási rendelet 145. cikkének (3) bekezdésében említett helyzettől eltérő helyzetre vonatkozik, mivel a behozatali vámok abban az esetben történő visszatérítésére vagy elengedésére irányul, ha az importőr azzal az indokkal utasítja vissza az árukat, hogy azok hibásak vagy nem felelnek meg a szerződési feltételeknek. Ezzel szemben a végrehajtási rendelet 145. cikkének (3) bekezdésében említett vevő számára feltehetőleg nem ismert az árunak a behozatal időpontjában fennálló hibája.
- 55 Ebből következik, hogy a végrehajtási rendelet 145. cikkének (3) bekezdésében előírt tizenkét hónapos határidő nem tűnik sem szükségesnek, sem hasznosnak a Vámkódex végrehajtásához.
- 56 Mindenesetre a végrehajtási rendelet 145. cikke (3) bekezdésének a Vámkódexszel való összeegyeztethetőségével kapcsolatban meg kell állapítani, hogy e rendelkezés ellentétes e kódexnek a 78. cikkével és 236. cikkének (2) bekezdésével összefüggésben értelmezett 29. cikkével.
- 57 Ugyanis emlékeztetni kell arra – amint a jelen ítélet 34. és 35. pontjából kitűnik –, hogy a Vámkódex 29. cikke meghatározza azt az általános szabályt, miszerint a behozott áruk vámértékének meg kell felelniük azok ügyleti értékének, vagyis az árukért ténylegesen kifizetett vagy kifizetendő árnak, és hogy ezen általános szabályt pontosítja a végrehajtási rendelet 145. cikkének (2) bekezdése.
- 58 A 2009. március 19-i Mitsui & Co. Deutschland ítéletből (C-256/07, EU:C:2009:167, 36. pont) kitűnik, hogy a végrehajtási rendelet 145. cikke (2) és (3) bekezdésének a 444/2002 rendelettel módosított változata nem alkalmazandó az ez utóbbi rendelet hatálybalépését megelőzően bekövetkezett helyzetekre, mivel e rendelkezés megkérdőjelezné az érintett gazdasági szereplők jogos bizalmát. A

Bíróság e megállapításra jutott, mivel a hatáskörrel rendelkező vámhatóságok az áru vámértékének meghatározása céljából a Vámkódex 236. cikkének (2) bekezdésében előírt hároméves általános határidőt alkalmazták az áru ügyleti értékének az annak hibája miatt történő, behozatalt követő módosítása esetén.

- 59 Márpedig a végrehajtási rendelet 145. cikkének (3) bekezdése előírja, hogy az ár e cikk (2) bekezdésének megfelelő módosítását a vámérték meghatározása céljából kizárólag abban az esetben lehet figyelembe venni, ha a módosítás a szabad forgalomba bocsátásról szóló nyilatkozat elfogadásának napjától számított tizenkét hónapon belül történt meg. Következésképpen, ha ilyen ármódosítás az említett 145. cikk (3) bekezdésben meghatározott tizenkét hónapos határidő után következik be, a behozott áruk vámértéke nem felel meg azok Vámkódex 29. cikke értelmében vett ügyleti értéknek, és már nem lehet kiigazítani.
- 60 Ebből következik – amint a főtanácsnok az indítványának 60. pontjában megjegyezte –, hogy a végrehajtási rendelet 145. cikkének (3) bekezdése a vámérték Vámkódex 29. cikkébe ütköző olyan meghatározásához vezet, amely nem felel meg az áru behozatal után módosított ügyleti értékének.
- 61 Emlékeztetni kell még arra, hogy a Vámkódex 78. cikke lehetővé teszi a vámhatóságok számára, hogy a nyilatkozattevőnek az áru kiadása után benyújtott kérelmére felülvizsgálják a vámáru-nyilatkozatot, és adott esetben visszatérítsék a túlfizetett összeget, ha a nyilatkozattevő által megfizetett behozatali vámok meghaladják azokat a vámokat, amelyek a megfizetésük időpontjában jogszabály szerinti voltak. Erre a visszatérítésre a Vámkódex 236. cikke alapján akkor kerülhet sor, ha teljesülnek az e rendelkezésben foglalt feltételek, vagyis különösen, ha betartják a visszatérítés iránti kérelem benyújtására előírt, főszabály szerint hároméves határidőt (lásd ebben az értelemben: 2005. október 20-i Overland Footwear ítélet, C-468/03, EU:C:2005:624, 53. és 54. pont).
- 62 A Bíróság e tekintetben kimondta, hogy a Vámkódex 78. cikke a vámérték, és ebből következően a behozatali vám meghatározása céljából figyelembe vett tényezőkön elvégezhető módosításokra vonatkozik. Következésképpen a behozott árukhoz a végrehajtási rendelet 145. cikkének (2) bekezdése értelmében vett „hibás” jellegéből adódó vámérték-módosítás a Vámkódex 78. cikkének (1) bekezdése alapján elvégezhető a vámáru-nyilatkozat felülvizsgálata révén.
- 63 Ebből következik – amint a főtanácsnok az indítványának 62. pontjában megjegyezte –, hogy a Vámkódex 78. cikkével és 236. cikkének (2) bekezdésével összefüggésben értelmezett 29. cikke alapján az adós a végrehajtási rendelet 145. cikke (2) bekezdésének alkalmazásából adódó vámérték-csökkenés arányában visszatérítheti a behozatali vámokat e vámoknak az adóssal való közlésétől számított három éven belül.
- 64 Márpedig e rendelet 145. cikkének (3) bekezdése e lehetőséget tizenkét hónapos határidőre csökkenti, mivel az említett rendelet 145. cikke (2) bekezdésének alkalmazásából adódó vámérték-módosítás csak akkor vehető figyelembe, ha az ármódosítás e tizenkét hónapos határidőn belül történt meg.
- 65 Következésképpen a végrehajtási rendelet 145. cikkének (3) bekezdése ellentétes a Vámkódex 78. cikkével és 236. cikkének (2) bekezdésével összefüggésben értelmezett 29. cikkével.
- 66 A fenti megállapításokra tekintettel a második kérdésre azt a választ kell adni, hogy érvénytelen a végrehajtási rendelet 145. cikkének (3) bekezdése annyiban, amennyiben az az áru szabad forgalomba bocsátásáról szóló nyilatkozat elfogadásától számított tizenkét hónapos határidőt ír elő arra, hogy a ténylegesen kifizetett vagy kifizetendő árat módosítsák.

A költségekről

⁶⁷ Mivel ez az eljárás az alapeljárásban részt vevő felek számára a kérdést előterjesztő bíróság előtt folyamatban lévő eljárás egy szakaszát képezi, ez a bíróság dönt a költségekről. Az észrevételeknek a Bíróság elé terjesztésével kapcsolatban felmerült költségek, az említett felek költségeinek kivételével, nem téríthetők meg.

A fenti indokok alapján a Bíróság (ötödik tanács) a következőképpen határozott:

- 1) **Úgy kell értelmezni a 2002. március 11-i 444/2002/EK bizottsági rendelettel módosított, a Közösségi Vámkódex létrehozásáról szóló 2913/92/EGK tanácsi rendelet végrehajtására vonatkozó rendelkezések megállapításáról szóló, 1993. július 2-i 2454/93/EGK bizottsági rendelet 145. cikkének (2) bekezdését a Közösségi Vámkódex létrehozásáról szóló, 1992. október 12-i 2913/92/EGK tanácsi rendelet 29. cikkének (1) és (3) bekezdésével összefüggésben, hogy az vonatkozik olyan helyzetre, mint amelyről az alapügyben szó van, amelyben megállapításra kerül, hogy valamely áru szabad forgalomba bocsátásáról szóló nyilatkozat elfogadásának időpontjában fennáll a használat közbeni meghibásodás gyártással összefüggő kockázata, és az eladó erre tekintettel a vevővel szemben fennálló, szerződésben meghatározott garanciális kötelezettségét teljesítve árengedményt ad azon költségek megtérítésének formájában, amelyek a vevőnél az árunak az említett kockázat kizárása céljából történő kijavítása miatt merültek fel.**
- 2) **Érvénytelen a 444/2002 rendelettel módosított 2454/93 rendelet 145. cikkének (3) bekezdése annyiban, amennyiben az az áru szabad forgalomba bocsátásáról szóló nyilatkozat elfogadásától számított tizenkét hónapos határidőt ír elő arra, hogy a ténylegesen kifizetett vagy kifizetendő árat módosítsák.**

Aláírások